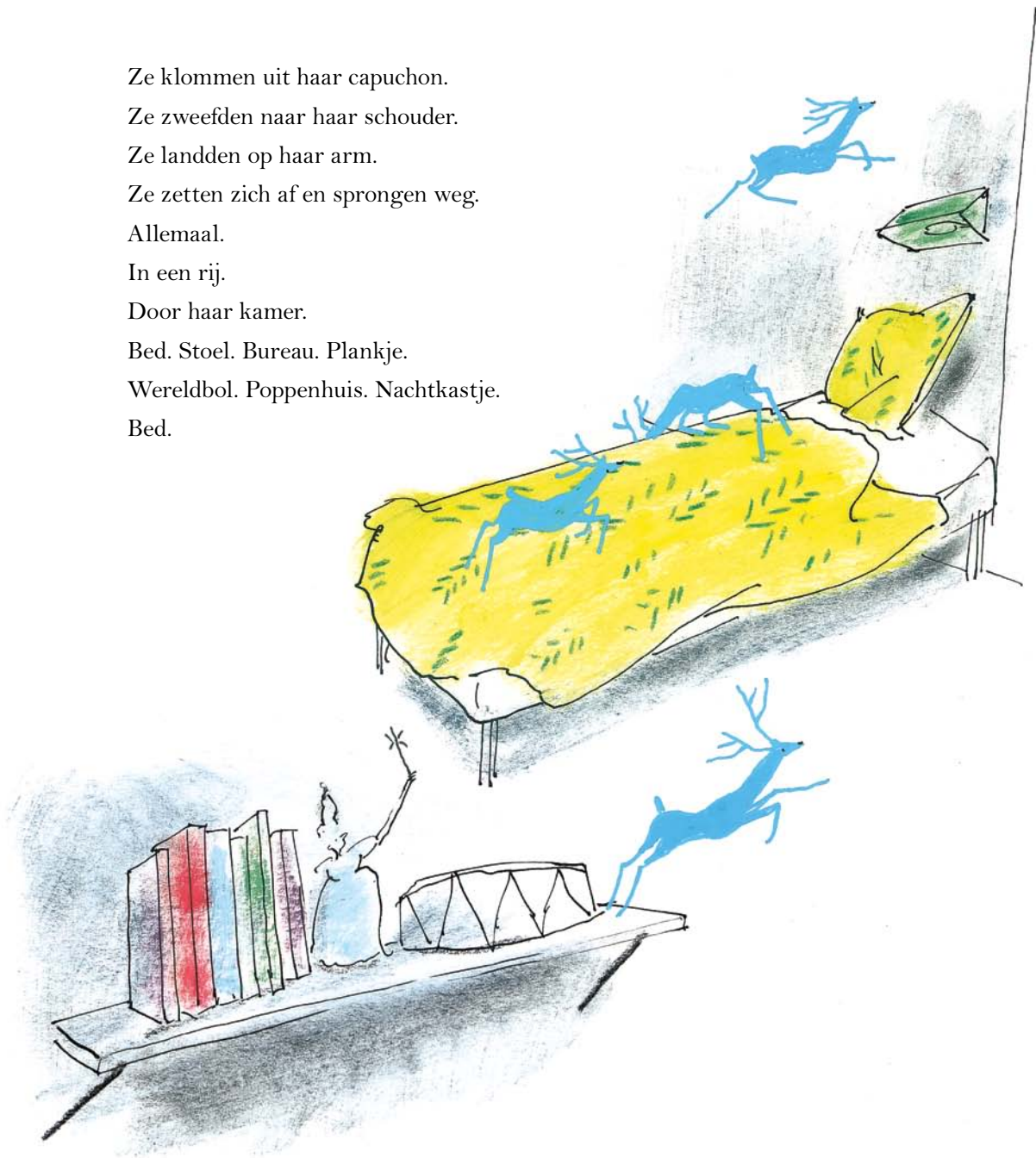
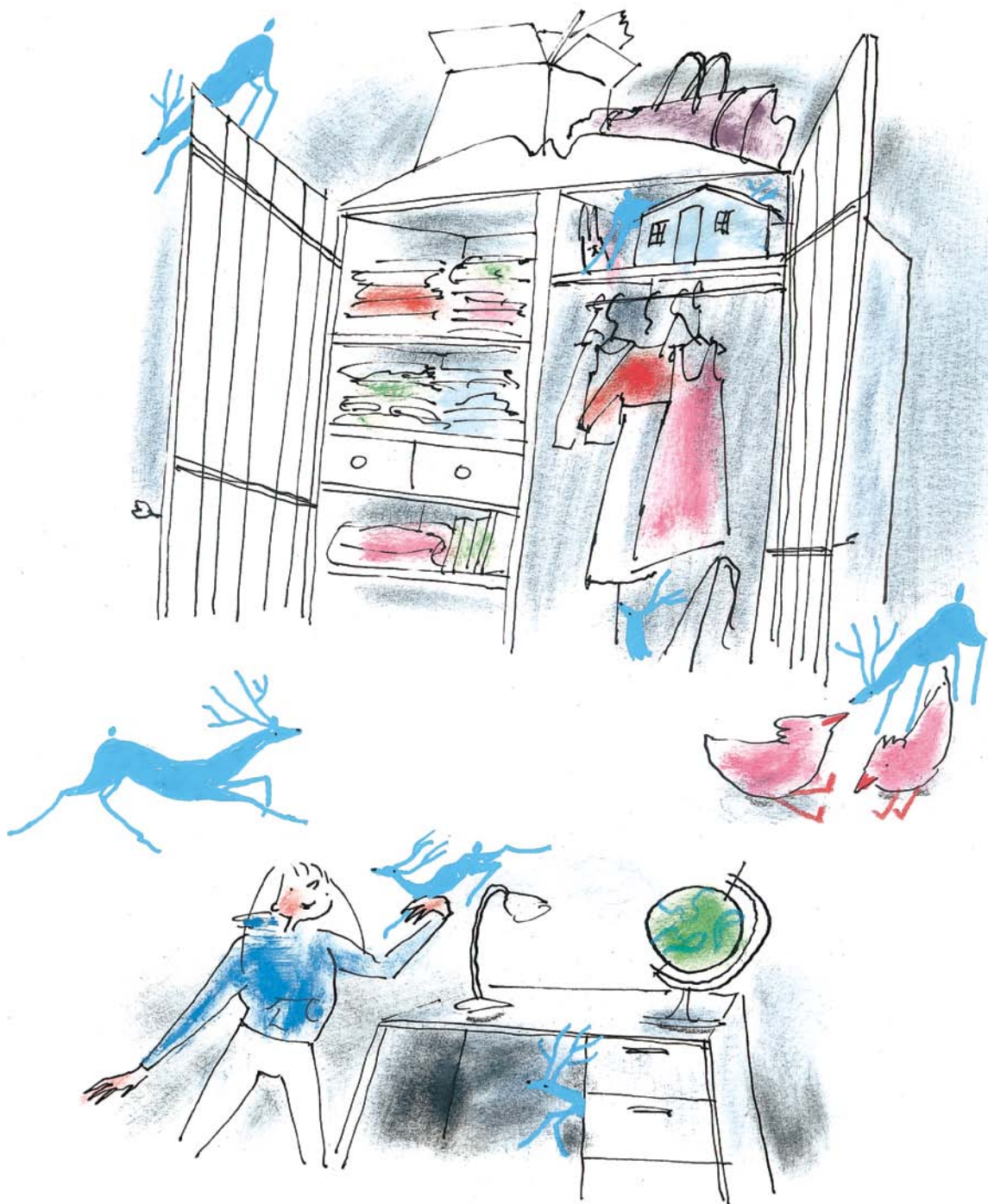
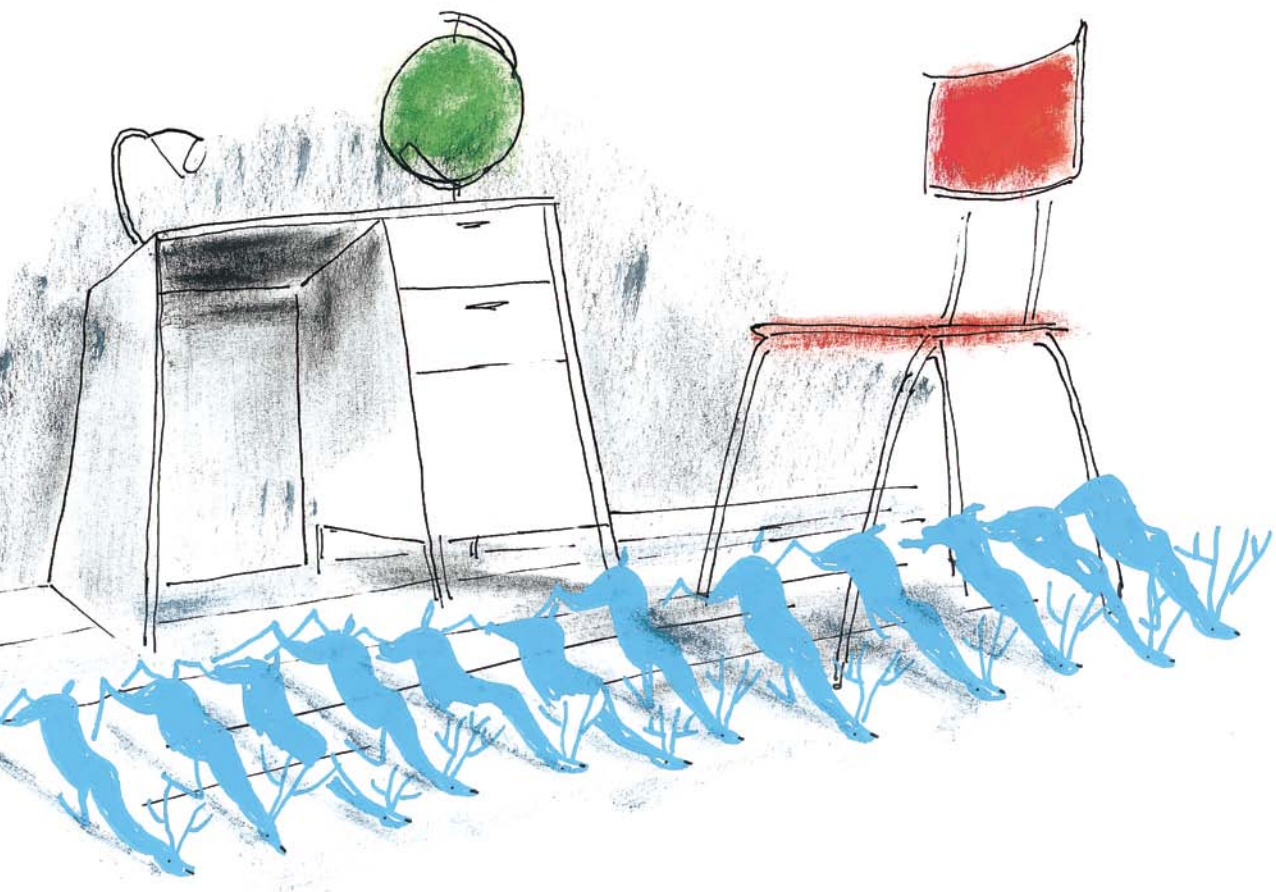

Ze klommen uit haar capuchon.
Ze zweefden naar haar schouder.
Ze landden op haar arm.
Ze zetten zich af en sprongen weg.
Allemaal.
In een rij.
Door haar kamer.
Bed. Stoel. Bureau. Plankje.
Wereldbol. Poppenhuis. Nachtkastje.
Bed.

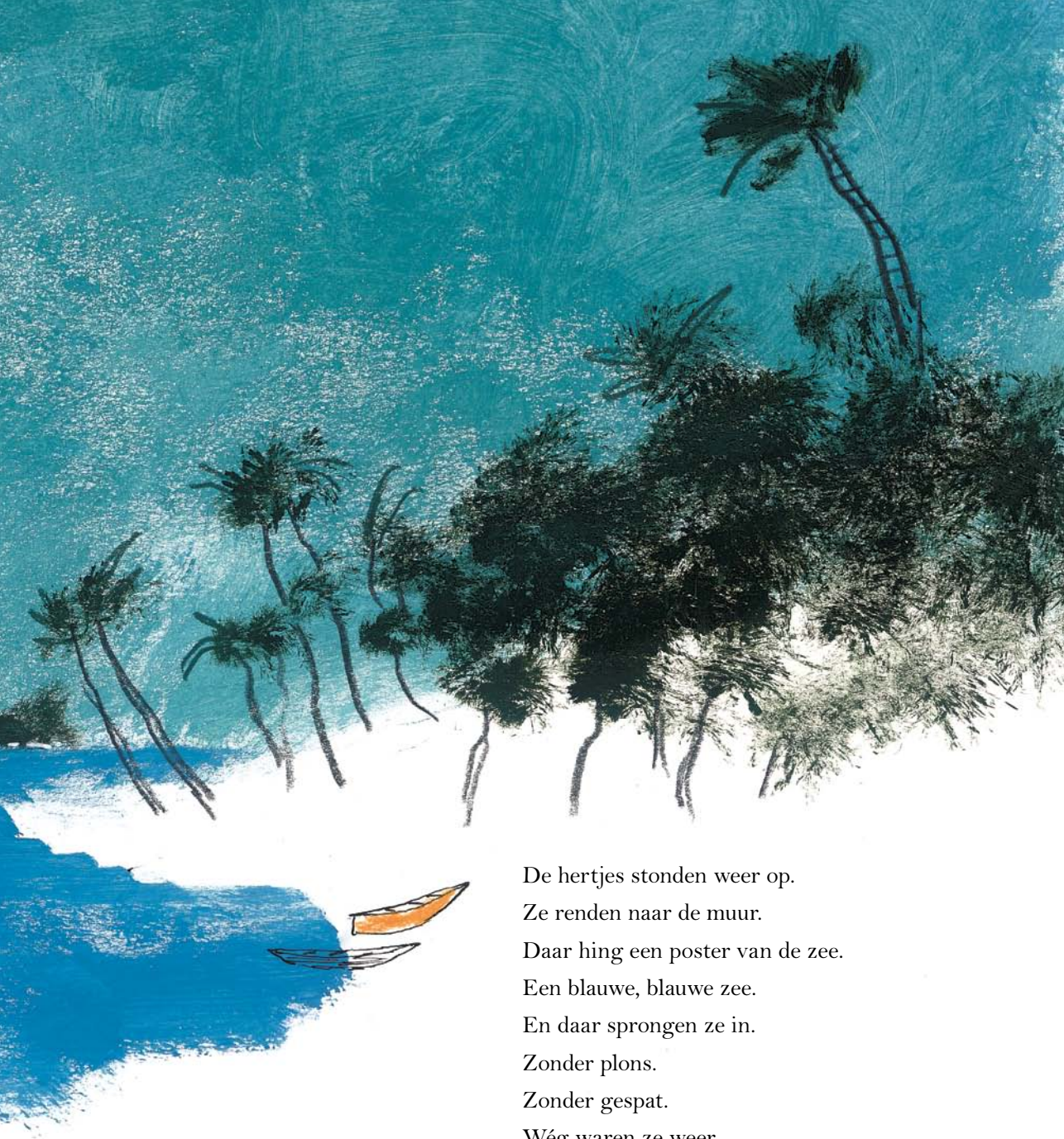

Daarna kwamen ze voor haar staan.
Ze bogen hun koppen.
Maantje zag dertien geweien op een rij.
Haar hart bonkte nu al een kwartier.
Haar hart vond het spannend.
Maar haar buik ook, en haar keel!
De hertjes knielden.
Hertogin, dat hadden ze gefluisterd,
daarnet, beneden..
En toen bedoelden ze háár.
Maantje was de hertogin!
Niemand, niemand in Maantjes hele leven
had haar ooit hertogin genoemd.
Een hertogin is toch een belangrijk iemand?
Een soort koningin?
Op een heel dunne toon,
met een heel dunne stem, zei Maantje:
'Dank u wel.'

De hertjes stonden weer op.
Ze renden naar de muur.
Daar hing een poster van de zee.
Een blauwe, blauwe zee.
En daar sprongen ze in.
Zonder plons.
Zonder gespat.
Wég waren ze weer,
een wonder dat opeens niet meer bestond.